

sidste Vin er meget god; hvis den højtærede Minister ønsker at overbevise sig derom, er jeg i Stand til at „servere“ den — for at bruge et bevinget Udtryk —, og han vil sige, at det er en rigtig god Vin, som man maatte være glad ved kunde faa Indpas, hvilket naturligvis ikke saa let lader sig gøre, naar man allerede fra første Haand skal betale 60 pCt. af dens Værdi i Skat.

Med Hensyn til selve det Udbytte, den højtærede Minister mener at faa af Loven, maa jeg sige, at det er nærmest hans egen Sag, hvorledes han regner; naar han mener at kunne faa 4 Mill. Kr. ud af denne Lov, have vi andre ingen Anledning til at gøre Indsigelse. Men jeg skal dog gøre opmærksom paa den stadig voksende Tilbøjelighed Verden over til at holde op med at drikke Vin. Naar Vinafsætningen her hjemme alligevel ikke er gaaet tilbage, maaske endog noget frem, ligger det i den forøgede Folkemængde, i den voksende Velstand, saaledes at det Publikum, der drikker Vin, bliver større, Vinen gaar længere ned. Men der findes en meget stærk og voksende Bevægelse, som ogsaa finder Støtte i Afholdsbevægelsen her hjemme, og den vil ganske sikkert i Forening med den store Prisstigning føre til en ganske betydelig mindre Afsætning. Derfor kan jeg ikke tænke mig, at der skulde komme 4 Mill. Kr. ud af denne Lov, hvis den nu vedtages, hvad jeg bestemt haaber, den ikke bliver. Handelstanden er naturligvis ikke glad ved at se en Lov foreslaaet, eventuelt vedtagen, som kan bevirke en meget væsentlig Forringelse af den Omsætning, der for Tiden finder Sted. Men det er dog ikke paa dette Punkt, at Handelsstanden i særlig Grad har følt sig saaret, har følt sig stødt og forundret over, at et saadant Lovforslag er fremkommet. Det, man beklager sig over, er, at denne Lov overfor vort Næringsliv, overfor mange forskellige næringsdrivende — om Publikum skal jeg tale nogle Ord bagefter —, maaske en halv Snes Tusinde næringsdrivende med deres Medhjælpere og Bøtjening, vel henved en Snes Tusinde Mennesker i alt, som beskæftige sig med Fabrikation og Salg af disse Varer, vil gaa dem saa nær, som der intet Sidestykke kan paavises til i vor danske Lovgivning. Det er med andre Ord *Formen* for Tilvejebringelsen af disse 4 Millioner Kr., som man har følt sig — for at bruge et Ord, som bedst vil ramme Sandheden — indigneret over. De paagældende hævde, at gennem denne Lov vil,

ganske bortset fra Afsætningens Forringelse, deres Næringsvirksomhed blive hemmet i høj Grad. Fremdeles vil deres Arbejde blive væsentlig forøget og deres Udgifter og Omkostninger betydelig større, end de ere nu. Fremdeles skulle de underkaste sig en yderst generende og ganske ubegrænset, mine Herrer, ganske ubegrænset Kontrol fra det offentliges Side. Og til Slutning ville de blive gjort til Genstand for et Spioneringssystem, vi ikke have kendt, heller ikke paa dette Omraade, her hjemme.

Hvad Publikums Stilling angaar, mener jeg ikke, at den heller vil blive saa misundelsesværdig. Holder jeg mig til Vinen, ville maaske ærede Medlemmer give mig Ret i, at det ikke vil blive saa morsomt som tidligere, at invitere en Ven til at drikke et Glas Vin med sig, naar Loven paabyder, at Prisen, ikke den, som jeg betaler, men den Pris, som den, der sælger Vinen, har betalt, skal staa skreven paa Flasken. Det er ikke saa morsomt. Man kan tænke det ført videre ud, hvis man paabyder, at det, som Suppen, Stegen og Desserten koste, ogsaa skal angives, saa kunde Gæsten udregne, at en saadan Middag har kostet den, der giver den, saa og saa meget. Foreløbig er det dog kun for Vinens Vedkommende, at Prisen skal angives paa Flasken, der sættes paa Bordet, altsaa Forhandlerens Indkøbspris, uagtet min Indkøbspris godt kan være 3—4 Gange saa meget som hvad den Mand, der har solgt mig Vinen i sin Tid, maaske for 10—12 Aar siden, har betalt Stempel af.

Derefter forudsættes det i Lovforslaget i meget høj Grad, at Publikum skal være — om jeg saa maa sige — en billig, nemlig gratis Kontrol ved Lovens Overholdelse, saaledes at det skal undersøge, eventuelt gøre Anmeldelse om, hvis Stemplet ikke findes paa den paagældende Flaske og er i Overensstemmelse med Loven. Det er ikke saa morsomt, ikke alene at skulle vise, hvad Vinen koster, eller rettere, hvad den i sin Tid har kostet, ikke mig, men den Mand, der sælger den, men ogsaa at skulle passe paa, at Flasken er bleven stemplet. Jeg fror, at Publikum, som foruden at betale de 4 Mill. Kr. — det taler jeg ikke om — skal have disse Ulemper, vil føle sig ret brøstholdent. En fransk Konge, Ludvig XVI, havde et meget daarligt Finansvæsen, men en udmærket god Finansminister, en meget berømt Mand, og han sagde: Kunsten ved at lave en god Skattelov bestaar i, at man plukker